

Geground besluit?

Gert van der Pijl

Opmerkelijke berichtgeving vanuit ons nationale parlement. Verschillende partijen zijn niet tevreden met het door minister Rouvoet voorgestelde Elektronisch Kinddossier (EKD). Het zit de minister niet mee met dit project. Na een onheldere aanbestedingsprocedure werd het project in eerste instantie gegund aan Getronics PinkRocade. De rechter besliste echter dat deze toewijzing onjuist was en dat het ministerie het project aan Ordina moest toewijzen. Een juridisch protest van Getronics PinkRocade leidde er vervolgens toe dat de aanbesteding nu geheel opnieuw plaatsvindt.

En daarbovenop komen dan nu de opmerkingen van verschillende partijen in de tweede kamer dat het EKD niet alleen medische informatie maar ook informatie vanuit bijvoorbeeld het maatschappelijk werk, psychiatrische diensten en het onderwijs zou moeten bevatten. Bovendien vinden zij dat deze bredere groep van instellingen ook toegang tot de informatie in het dossier zou moeten hebben. Het antwoord van de minister is opmerkelijk. Hij weigert op de wensen van deze partijen in te gaan omdat daarmee de vertrouwelijkheid van de informatie in het dossier in gevaar zou komen. Vreemd, want je zou toch denken dat in het belang van het kind al die informatie die relevant kan zijn voor het garanderen van veiligheid en gezondheid van met name jongere kinderen toegankelijk moet zijn voor allen die op basis van die informatie een bijdrage aan die veiligheid kunnen leveren. Toegang voor anderen moet toch via een goede toegangsbeveiliging zijn af te schermen.

Nog opmerkelijker is dat de minister een ander argument niet gebruikt; namelijk dat van de complexiteit van het te ontwerpen systeem. Sinds jaar en dag weten we dat een te grote complexiteit leidt tot onuitvoerbare

informatiseringsprojecten. Het Rotterdamse walradarproject, projecten rond studietoelagen en vele andere projecten in de sfeer van overheid en bedrijfsleven hebben ons dat al veel eerder laten zien. Complexiteit kan daarbij zitten in een veelheid van functionaliteiten, maar ook in een veelheid van betrokkenen bij het te ontwerpen systeem. In de medische sector zien we op dit moment met name dat laatste bij de ontwikkeling van het Elektronisch Patiënt Dossier. Hoewel de opzet van dit systeem – zeer verstandig – al is beperkt tot slechts een drietal deelsystemen blijkt het zelfs met die beperking al nauwelijks te doen om alle betrokkenen op een lijn te krijgen, al was het alleen maar in hun opvattingen over het nut van het systeem. Dit is op zijn minst een van de redenen dat de realisatiedatum van het EPD al enkele malen aanzienlijk is doorgeschoven.

Gaan we met het EKD die geschiedenis herhalen? Ik heb het niet precies nagegaan, maar een snelle zoektocht in de archieven van de Volkskrant leert dat al in 2004 de toenmalige staatssecretaris Ross van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport 3,5 miljoen euro uittrekt voor de ontwikkeling van het EKD. Een jaar later is overigens al sprake van 25 miljoen! Ik weet niet hoeveel van dat budget nu al verspijkerd is. Ik weet wel dat als we echt de weg opgaan van het verbreden van de opzet van het project de kans levensgroot aanwezig is dat niet alleen het geplande budget, maar ook de geplande leverdatum van het systeem vele malen overschreden gaat worden. En zou het belang van het kind daarmee gediend zijn? Daarom is het ook maar gelukkig dat minister voor Jeugd en Gezin Rouvoet, die het EKD nu in zijn portefeuille heeft, kennelijk niet op de wensen vanuit de Tweede Kamer wil ingaan. Al is het op verkeerde gronden.